

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupený advokátem JUDr. Ing. Milanem Mlezivou, se sídlem Skrétova 1011/48, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2019, č. j. 17 A 69/2019 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2019, č. j. CPR-36819-7/ČJ-2018-930310-V236, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 10. 2018, č. j. KRPP-159605-18/ČJ-2018-030022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států

Evropské unie, v délce 3 roky. Současně mu byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění; dále bylo rozhodnuto, že dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující vycestování.

[2] Správní vyhoštění bylo uloženo na základě toho, že stěžovatel byl dne 29. 10. 2018 kontrolován dopravní a následně cizineckou policií, přičemž v rámci kontroly předložil rumunský občanský a řidičský průkaz na jméno I. B. Tyto doklady byly ovšem vyhodnoceny jako padělané, načež stěžovatel uvedl, že se jmenuje V. B. a je občanem Ukrajiny; to posléze doložil předložením ukrajinského pasu, jehož platnost již uplynula. Ještě téhož dne bylo se stěžovatelem zahájeno správní řízení a stěžovatel byl vyslechnut, a to bez přítomnosti tlumočníka, kterého nežádal. K věci uvedl, že na území České republiky měl již od roku 2008 povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, pobytové oprávnění mu však bylo zrušeno z důvodu nehrazení sociálního pojištění. V roce 2012 pak bylo stěžovateli v České republice uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let. Na Ukrajinu však neodjel z důvodu války – naopak cestoval do Španělska, Portugalska, Francie a Švýcarska. Nyní stěžovatel pobývá střídavě v Itálii a střídavě v České republice. Když pobývá v České republice, bydlí v Plzni u své kamarádky paní L. M., která má povolení k trvalému pobytu. K dotazu, na jaký doklad cestoval po 5. 10. 2017, kdy mu uplynula platnost ukrajinského pasu, odpověděl, že cestoval pouze na cestovní doklad Ukrajiny. Dále stěžovatel vypověděl, že po dobu pobytu v Itálii pracoval poblíž Neapole jako soustružník pro Marokánce, který mu nechal udělat rumunské doklady, aby mu na ně zařídil doklady k zaměstnání; za falešné doklady zaplatil 600 Eur. Uvedl rovněž, že si uvědomuje, že svým pobytem bez dokladu a bez víza porušuje zákony České republiky. Na další otázky – týkající se zejména jeho soukromého a rodinného života – odmítl odpovídat.

[3] Správní orgán I. stupně si dále vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování stěžovatele na Ukrajinu, které neshledalo důvody bránící jeho vycestování, jakož i odborné vyjádření k pravosti předložených rumunských dokladů, které je vyhodnotilo jako totální padělky. Na základě popsání stavu věci správní orgán I. stupně uzavřel, že se stěžovatel při kontrole prokázal padělaným dokladem, dále že na území České republiky pobýval bez platného cestovního dokladu a také bez víza a rozhodl proto o jeho správním vyhoštění, jak je uvedeno výše.

[4] V odvolání proti uložení správního vyhoštění stěžovatel namítal nezákonnost prvostupňového rozhodnutí z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Rozhodnutí podle něj bylo rovněž nepřiměřené z pohledu zásahu do soukromého a rodinného života, neboť nezohlednilo jeho rodinné vazby, konkrétně vztah s jeho přítelkyní paní M., ani jeho zdravotní stav; nepřiměřená byla i uložení délka vyhoštění. Dále stěžovatel vyjádřil obavu z organizovaného zločinu ve vlasti a uvedl, že v tomto směru čelí vyhrožování, přičemž výhrůžky směřují i na jeho židovské vyznání a ohrožují také jeho možnou léčbu cukrovky. K odvolání stěžovatel připojil výpis ze zdravotní dokumentace pořízený na základě lékařského vyšetření stěžovatele v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Na podkladě obsahu odvolání byla skutková zjištění žalovanou ještě doplněna o závazné stanovisko ministra vnitra, kterým bylo potvrzeno předchozí závazné stanovisko, že vycestování stěžovatele je možné. Žalovaná poté v rozhodnutí o odvolání

pokračování

uvedla, že shromážděným spisovým materiálem byly jednoznačně prokázány důvody pro uložení správního vyhoštění a rovněž doba správního vyhoštění zcela odpovídala okolnostem případu. Nově uplatněné skutečnosti, jež měly bránit vycestování stěžovatele, pak žalovaná vyhodnotila jako účelové.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, v níž v zásadě zopakoval své dřívější odvolací námitky týkající se obav z organizovaného zločinu, vztahu s L. M., kterou navrhl vyslechnout, svého zdravotního stavu a uložené délky vyhoštění. Poukázal také na to, že od 31. 10. 2018 je žadatelem o mezinárodní ochranu. Krajský soud shledal podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

[6] Ztotožnil se totiž se závěry žalované ohledně nevěrohodnosti a účelovosti nových tvrzení stěžovatele. Zdůraznil, že obavy z organizovaného zločinu stěžovatel nezmínil v rámci řízení o správním vyhoštění vedeném v roce 2012, o mezinárodní ochranu v tomto období rovněž nepožádal a učinil tak až koncem roku 2018 v souvislosti s (druhým) rozhodnutím o správním vyhoštění. Své obavy nesdělil správnímu orgánu ani při výslechu v této věci, kdy hovořil pouze o probíhajícím vojenském konfliktu. Pokud stěžovatel odkazoval na řízení o mezinárodní ochraně, krajský soud zdůraznil, že v projednávané věci se zabýval rozhodnutím ve věci vyhoštění stěžovatele, nikoliv ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

[7] Rozporné a neurčité skutečnosti stěžovatel podle krajského soudu uvedl i ke svému rodinnému životu. L. M. totiž označil při výslechu jako kamarádku, u které pobývá, když je v Plzni; až v odvolání ji označil za přítelkyni, aniž by ovšem k jejich vztahu uvedl cokoli podrobnějšího. Krajský soud tak paní M. nevyslechl, neboť to nepovažoval za účelné. K otázce zdravotního stavu měl krajský soud k dispozici jen výpis ze zdravotní dokumentace, přiložený k odvolání, z něhož nevyplývá, že by byl stěžovatel zdravotně omezen natolik, že by nemohl absolvovat cestu na Ukrajinu a pokračovat v léčení tam. Konečně i délka správního vyhoštění byla podle krajského soudu zcela přiměřená. Dobu tři roky zvolil správní orgán I. stupně v rámci zákonného rozmezí, aniž by přitom využil maximální možnou délku pěti let; krajský soud poukázal i na padělané doklady a na skutečnost, že stěžovatel podle své výpovědi během posledních několika let opakovaně pobýval na území různých evropských států.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[8] Kasační stížnost proti napadenému rozsudku krajského soudu stěžovatel opřel o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d). s. ř. s., přičemž nejprve obecně namítl, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností a je zatížen vadou řízení před soudem spočívající v chybně provedeném dokazování a absencí logických vazeb mezi provedenými důkazy a závěry z nich učiněnými. Tuto námitku pak stěžovatel konkretizoval následovně.

[9] Namítl, že ohledně svého rodinného života poskytl správním orgánům úplné informace a uvedl, že v Plzni žije u své přítelkyně L. M., již navrhl vyslechnout jako svědka. Krajský soud však neprovedl označený důkaz a bez zjevného opodstatnění jej nepovažoval za účelný. Stěžovatel současně namítl, že správní orgány se zabývaly jeho

soukromým a rodinným životem jen povrchně a vytknul krajskému soudu, že ani on nevyhodnotil veškeré okolnosti jeho rodinného života a proto nesprávně uzavřel, že nemá skutečný trvalý partnerský vztah.

[10] Podle stěžovatele se krajský soud nedostatečně vypořádal i se skutečností, že se v roce 2012 nemohl vrátit na Ukrajinu z důvodu obav z organizovaného zločinu a že mu tedy nezbylo nic jiného, než si obstarat doklady na jinou osobu.

[11] Krajský soud podle stěžovatele řádně nevyhodnotil ani jeho zdravotní stav, který se v zařízení pro zajištění cizinců rapidně zhoršil a vyžaduje odbornou léčbu. Nesouhlasil přitom s názorem krajského soudu, že by jeho tvrzení o tom, že se nemůže léčit na Ukrajině i z důvodu ohrožení ze strany ukrajinské mafie, bylo účelové.

[12] Na základě všeho výše uvedeného stěžovatel závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že ve svém postupu neshledala pochybení a dále jen odkázala na napadený rozsudek krajského soudu a na jí shromážděný spisový materiál.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podstatou projednávané věci je posouzení, zda se krajský soud řádně vypořádal se všemi v žalobě předestřenými důvody, jež měly stěžovateli bránit ve vycestování zpět na Ukrajinu, a zda zohlednil všechny rozhodné skutečnosti, resp. důkazy. V tomto směru stěžovatel v kasační stížnosti obecně hovořil o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, chybně provedeném dokazování a nesprávném posouzení důkazů.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve k namítané nepřezkoumatelnosti, která představuje takovou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, uvádí, že rozhodnutí krajského soudu je srozumitelné a je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí, a jaké otázky v návaznosti na žalobní body považoval za rozhodné. Zde je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24). Nejvyšší správní soud takovou vadu rozsudku krajského soudu neshledal – krajský soud totiž zcela jednoznačně vyjevil svůj pohled na věc, když s odkazem na obsah spisu (zejména výslech samotného stěžovatele)

pokračování

vyhodnotil jako účelové jeho tvrzení ohledně obav z organizovaného zločinu na Ukrajině, partnerského vztahu s paní L. M. i zdravotního stavu stěžovatele, u něhož také přezkoumatelně zhodnotil jediný podklad, který měl k dispozici (výpis ze zdravotní dokumentace ze Zařízení pro zajištění cizinců Balková). Nejvyšší správní soud proto považuje napadený rozsudek za zcela přezkoumatelný.

[18] Nejvyšší správní soud zároveň zdůrazňuje, že stěžovatel své tvrzení o nepřezkoumatelnosti (které je pouze obecnou proklamací), jakož i v zásadě celou kasační stížnost, neopírá o žádné konkrétní důvody – a to ani v souvislosti s jednotlivými okolnostmi, jež v předchozích řízeních předestřel jako okolnosti bránící uložení správního vyhoštění. Stěžovatel totiž fakticky setrval jen v rovině obecného nesouhlasu s vypořádáním předmětných otázek (zásahu do rodinného života, obav z organizovaného zločinu a zdravotního stavu) správními orgány a krajským soudem, aniž by s těmito závěry konkrétně polemizoval a ukázal, v čem přesně jsou nesprávné. Nejvyšší správní soud zde podotýká, že kvalita a preciznost kasačních námitek nutně předurčuje také kvalitu a rozsah jejich vypořádání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26), přičemž povinností stěžovatele je v kasační stížnosti předestřít konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu, a tím také vymezit hranice přezkumu v řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38).

[19] V tomto směru jedinou konkrétnější stížní námitkou byla námitka neprovedení výslechu L. M., údajné stěžovatelovy přítelkyně, jež se vztahovala k otázce posuzování přiměřenosti správního vyhoštění z pohledu zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud neprovedením tohoto důkazu nepochybil. Je totiž potřeba zdůraznit, že o partnerském vztahu s L. M. začal stěžovatel hovořit až ve svém odvolání proti uložení správního vyhoštění. Při svém výslechu dne 29. 10. 2018 hovořil o L. M. jako o své kamarádce, u níž přespává, pokud (střídavě) pobývá v České republice. Z tohoto pohledu je tak mezi tvrzeními stěžovatele dán zjevný rozpor. Ani z jiných částí jeho původní výpovědi ze dne 29. 10. 2018 přitom nelze dovodit, že by s paní M. vedl v České republice rodinný život. Skutečnost, že podle své výpovědi pobýval střídavě v České republice a v Itálii (a dříve i v jiných státech) tento závěr naopak zpochybňuje. Nejvyšší správní soud přitom neshledává důvody, proč by k této výpovědi nebylo možné přihlížet; stěžovatel byl řádně poučen o svých právech, vč. práva odmítnout výpověď, přičemž jeho výpověď je zcela srozumitelná, jednoznačná a vnitřně konzistentní. Vzhledem k tomu, že přímo navazovala na provedenou kontrolu a odhalení padělaných dokladů, ji lze navíc – na rozdíl od pozdějších podání stěžovatele – hodnotit jako skutečně bezprostřední vyličení jednotlivých okolností věci.

[20] Dále je podstatné, že stěžovatel v odvolání ani žalobě neuvedl k údajnému vztahu s paní M. žádné bližší okolnosti (o délce tohoto vztahu apod.) a neučinil tak ani v kasační stížnosti. Na základě zcela si odporujících tvrzení stěžovatele, ve spojení se zcela nekonkrétními informacemi o údajném partnerském vztahu, proto i Nejvyšší správní soud považuje jeho tvrzení o soužití s paní M. za účelové, vedené zjevně snahou vyloučit či alespoň oddálit výkon správního vyhoštění. Je tedy možné akceptovat, že krajský soud k výslechu paní M. vůbec nepřistoupil. V této souvislosti nelze nepřipomenout, že správní orgány ani správní soudy nejsou povinny provést každý navržený důkaz, jestliže náležitě zdůvodní, že je pro věc irrelevantní, kupříkladu pro svou nadbytečnost (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS). Krajský soud v nynější věci neprovedení předmětného důkazu řádně zdůvodnil zjevnou účelovostí tvrzení stěžovatele a Nejvyšší správní soud k tomu jen dodává, že v případě, kdy je určité tvrzení posouzeno jako zjevně účelové, by bylo jistě irrelevantní a neúčelné v tomto směru vést jakékoliv dokazování. Námitka neprovedení výslechu svědka je proto nedůvodná, přičemž nedůvodnou je i námitka, že správní orgány a krajský soud nevyhodnotily všechny okolnosti jeho rodinného života.

[21] K tomu je potřeba říci, že bylo výhradně na stěžovateli, aby vyličil všechny aspekty svého soukromého a rodinného života, jež by byly zasaženy uložením správního vyhoštění. Ve své původní výpovědi ze dne 29. 10. 2018 přitom stěžovatel ke svému rodinnému životu nesdělil vůbec nic, a to přesto, že byl na tyto okolnosti správním orgánem I. stupně adresně dotazován, a ani později neuvedl žádné bližší a konkrétní skutečnosti (viz výše). Nyní proto nemůže správním orgánům či krajskému soudu opodstatněně vytýkat, že některé aspekty jeho soukromého a rodinného života podrobněji nezaskoumaly, když se k nim sám v průběhu předchozích řízení blíže nevyjádřil.

[22] Pokud jde o posouzení obav z organizovaného zločinu, kvůli kterým se stěžovatel podle svého tvrzení nemohl v roce 2012 (po uložení prvního správního vyhoštění) vrátit do své vlasti, Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem konstatuje, že tyto se mu – obdobně jako tvrzení o partnerském vztahu s paní M. – jeví nevěrohodná a účelová. Předně, při svém výslechu dne 29. 10. 2018 stěžovatel žádné obavy z ukrajinského organizovaného zločinu nezmínil – hovořil pouze o tom, že na Ukrajinu se dříve nevrátil z důvodu probíhajícího válečného konfliktu. Rovněž v tomto případě tak v průběhu správního řízení uvedl vnitřně nekonzistentní tvrzení. Z dřívějšího rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 19. 10. 2012, č. j. KRPP-176064-18/ČJ-2012-030022, obsaženého ve správním spise, současně nijak nevyplývá, že by se o obavách z organizovaného zločinu stěžovatel zmínil v rámci tohoto řízení o správním vyhoštění. Krajský soud nadto přílehlavě poukázal i na skutečnost, že stěžovatel v tomto období nepožádal ani o mezinárodní ochranu a učinil tak až v souvislosti s nyní přezkoumávaným rozhodnutím o správním vyhoštění. Námitka, že jeho obavy z organizovaného zločinu nebyly řádně posouzeny a vypořádány, je proto nedůvodná (a pro úplnost lze dodat, že rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 5. 2019, č. j. OAM-275/LE-LE05-K09-2018, nebyla stěžovateli mezinárodní ochrana udělena; žalobu proti uvedenému rozhodnutí krajský soud rozsudkem ze dne 14. 11. 2019, č. j. 60 Az 42/2019 – 54, zamítl, a následně podanou kasační stížnost stěžovatele Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 1. 2020, č. j. 9 Azs 362/2019 – 29, odmítl pro nepřijatelnost).

[23] Konečně, nedůvodnou je rovněž námitka, že krajský soud řádně nehodnotil zdravotní stav stěžovatele, který se měl v zařízení pro zajištění cizinců rapidně zhoršit a vyžaduje odbornou léčbu. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem především zdůrazňuje, že stěžovatel v tomto směru předložil jediný doklad – výpis ze zdravotní dokumentace přiložený k odvolání. Tento výpis není datovaný, obsahuje seznam předepsaných léků a stručnou diagnózu, podle níž je stěžovatel obézní, má vysoký krevní tlak, zvětšená játra či *diabetes mellitus* (neboli cukrovku). Podle Nejvyššího správního soudu posoudil krajský soud daný výpis zcela správně, když uvedl, že se z něj sice podává, že stěžovatel má jisté zdravotní obtíže a byly mu k užívání předepsány léky, nicméně z něj

pokračování

nevyplývá zdravotní omezení takového rázu, že by nemohl absolvovat cestu do vlasti a pokračovat v léčení tam – podle Nejvyššího správního soudu z něj nevyplývá jakákoliv indikace určité specifické odborné léčby, jež by stěžovateli bránila v návratu na Ukrajinu. Ostatně ani sám stěžovatel neposkytl Nejvyššímu správnímu soudu vysvětlení, v čem přesně se měl jeho zdravotní stav tak rapidně zhoršit. Nejvyšší správní soud se zároveň ztotožňuje s krajským soudem i v tom, že tvrzení, podle něhož se stěžovatel nemůže léčit na Ukrajině i kvůli ohrožení ze strany organizovaného zločinu, jsou ryze účelová (viz výše).

V. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, příslušelo by jí proto vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že jí v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. března 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu